

Deus mortem Christi, κατὰ πρόθεσιν immutabilem, & κατὰ πρόγνωσιν infallibilem, decreuerit, necessario debuerint Judas Christum prodere, Herodes & Pilatus eundem damnare, Judæi autem & milites illum crucifigere, quippe quod, Act. IV, 27, sq., clarissimis verbis affirmetur. Est illud ambigue dictum, & potest intelligi, vel α.) de necessitate absoluta, causali, & hostes Christi impellente, qualis necessitas, neque ex immutabili πρόθεσει, vel etiam ὠρισμένη βελή τῆ Θεῶ, cuius mentio iniicitur in nostro oraculo, neque ex infallibili πρόγνωσει τῆ Θεῶ, deriuari potest, quia cum infinite perfecta sanctitate & iustitia, immo etiam cum libertate hostium Christi, pugnat. Vel β.) de necessitate euentuali, hypothetica, & hostibus Christi libertatem relincente. Atque hæc a nobis non negatur, frustra autem vrgetur ex Act. IV, 27, sq., quia extra statum controuersiæ ponitur, & Act. IV, 27, sq., non dicitur Deus decreuisse, vt Herodes & Pilatus hæc facerent, sed vt ista fierent, quod verbum respicit finem, ob quem Deus Herodi & Pilato (non diuino impulsu) sed proprio instinctu & caeco furore conuenientibus, permisit, vt Dominum gloriæ interficerent. Proinde hæc verba, vt fierent, d. l., non absolute ratione facti impii, a Pilato & Judæis patrati, permissionem, sed limitate sumpta, ratione finis decretum, Dei denotant, quod nonnulli ex hodiernis Reformatis quandoque concedunt. Si quis hic IV.) ex more seculi nostri, & in gratiam Dissidentium, dixerit, logomachiam omnem hic esse euitandam, & faciles nos esse debere in verbis, ad concedendum, nunc imperium & mandatum moriendi pro Christo, nunc Christum prædestinatum, nunc prædestinationem hostium Christi ad cruci eum affigendum, nunc cetera omnia, quæ ex Dissidentium sententia antea prolata sunt. Huic responderem ad vltimum, non esse hic de verbis solis, sed de re ipsa, & hac quidem maxime ardua, quæstionem, nec in verbis nos posse esse faciles, quæ, vel ambiguitatem, adeoque & periculi aliquid, inuoluant, vel analogiæ fidei & Scripturæ quam maxime aduersentur, qualia esse omnia illa in principio in Dissidentibus a me improbata, & hic repetita, verba, res ipsa docuit. Et, cum hætenus a me disputata, speciminis loco, & ad omnis culpæ suspicionem a Deo longissime remouendam, sufficere posse, videantur, finem scribendi hic faciam, & nunquam τὴν ὠρισμένην βελήν καὶ πρόγνωσιν τῆ Θεῶ circa Seruatorem ἐκδοτον, occupatam, permissionemque Dei, coniunctam cum sapientissima totius negotii nostræ redemptionis directione, deuota mente, & celebrare, & admirari, definam.

F I N I S.

Coll. Miss. A. 186, 28